

தமிழர் வழிபாட்டுச் சிந்தனையில் மலர்களின் பங்களிப்பு

ம. பிரபு அ. *

அ தமிழ்த்துறை, துவாரகதாஸ் கோவர்தன்தாஸ் வைணவக் கல்லூரி, அரும்பாக்கம், சென்னை-106.
தமிழ்நாடு, இந்தியா

Contribution of Flowers in Tamil Religious Worship

M. Prabhu a, *

^a Department of Tamil, Dwaraka Doss Goverdhan Doss Vaishnav College, Arumbakkam, Chennai-600106, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
prabhubalaji985@gmail.com

Received: 21.09.2022
Revised: 17-11-2022
Accepted: 21-11-2022
Published: 01-12-2022

ABSTRACT

Sangam Literary songs details about the life history of Tamil people that dates back to 3000 years ago. Sangam literature deals with both internal and external life. This literature expresses the virtues of living in harmony with nature, the life style of ancient Tamil people, about their sports, beliefs, food and clothing. In that way, it can be known from Sangam literary songs that the religious thoughts of Tamil people is based on the nature. This article through the Sangam literary songs primarily explores that flowers, which are part of nature, have had various impacts on Tamil people's worship.

Keywords: Tamil People, Sangam Literature, Religious Thoughts, External Life

முன்னுரை

தமிழில் இலக்கியங்களில் முன்னோடியாகத் திகழ்பவை சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். இவை அகம், புறம் எனும் இரு கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. இயற்கையை மையமாகக் கொண்ட அன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலில் காடு, மலை, அருவி, ஆறு, கடல் போன்றவை தமிழரின் வாழ்விடமாகவும் பண்பாட்டின் உறைவிடமாகவும் திகழ்ந்துள்ளது. அவ்வாறு அகம், புறம் சார்ந்த வாழ்வியல் கருத்துகளைப் பாடவரும் புலவர்கள் அவற்றை இயற்கைப் புனைவு கொண்ட உவமை, உருவகம், குறிப்புப்பொருள்களாகத் தம் கவிதைகளில் படைத்துள்ளனர். அவற்றுள் நுட்பமாகவும் செறிவாகவும் அமைந்துள்ளவை மலர்கள் குறித்த செய்திகள் ஆகும். இயற்கையில் இயல்பாய்க் காணக்கிடக்கும் மலர்கள் புலவர்களின் இலக்கிய ஆக்கத்தில் பல்வேறு பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்துவனாய் உள்ளன. அந்த வகையில் பழந்தமிழரின் உணவு, உடை, ஒப்பனை என்பதையும் கடந்து நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், வழிபாடுகளிலும் மலர்களின் பங்களிப்புகள் நிறைந்துள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி நிறுவுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நம்பிக்கை

ஆதிகால மனிதன் தனது நாடோடி வாழ்க்கையில் அன்றாடத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் இவை அனைத்தையும் இயற்கையிடமிருந்து பெற்றுள்ளான். உணவு உற்பத்தி திறனைக் கற்றிடாத அச்சூழலில் இயற்கையில் விளைந்த காய், கனி, கிழங்கு போன்றவற்றை உணவாக உண்டு

மரப்பட்டை, இலை, தளைகளை உடையாக அணிந்து மரப்பொந்துகளிலும் குகைகளிலும் வாழ்ந்துள்ளான் என்பதைப் பண்டைய வரலாற்றுக் குறிப்பு தெளிவுபடுத்துகின்றன. இதுபோல் எண்ணற்ற இயற்கைக் கூறுகள் மனிதனுக்கு நன்மைகளையும் தீமைகளையும் கொடுக்கும் பெரும் சக்தியாகவும் திகழ்ந்துள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது. எனவே தான் இயற்கையை எதிர்த்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் அவற்றோடு இயைந்து வாழும் போக்கினைக் கடைபிடித்துள்ளான் எனலாம்.

பெரும் சக்திகளாக விளங்கிய பஞ்ச பூதங்களிடமிருந்து துறாவளி, பெருமழை, காட்டுத்தீ, நிலநடுக்கம் எனும் நிகழ்வுகளைச் சந்தித்த ஆதிகால மனிதன் அச்சம் மற்றும் நம்பிக்கை காரணமாக அவற்றை வழிபடலாயினான். குறிப்பாக, தீயினைக் குறித்து அச்சம் ஆதிகால மனிதனுக்கு அதிகம் இருந்துள்ளது என்பதை, “ஆதிகால மனிதன் தன்னால் உற்பத்தி செய்ய முடியாத, ஆனால் இயற்கையாகவே தோன்றிய நெருப்பையும் ஞாயிற்றையும் மின்னலையும் கண்டு அஞ்சினான்” (Arivunambi, 1990) இக்கூற்றுத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இவ்வாறு தீ, காற்று, நீர், நிலம், ஆகாயம் எனும் ஐம்பூதங்களின் மீது தோன்றிய அச்சம் கலந்த நம்பிக்கையே மனிதனின் தெய்வ வழிபாட்டின் தொடக்கநிலையாகும்.

நடுகல் வழிபாடு

வழிபாடு என்பதற்குப் பின்பற்றுதல், வழிபடுதல் என்று விளக்கம் தருகிறது கழகத் தமிழ் அகராதி. முன்னோர் கொடுத்துச் சென்ற பழக்க வழக்கங்களை முறையாகப் பின்பற்றுதல் என்றும் முன்னோர்களை வழிபடுதல் என்ற நிலையிலும் இதற்கான விளக்கங்கள் தரப்படுவதைக் காணலாம். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வழிபாடு நிகழ்த்துதல் குறித்த செய்திகள் பல பாடல்களில் இடம்பெறுகிறது. பழந்தமிழரின் வாழ்க்கை முறை இயற்கையை மையமாகக் கொண்டு அமையப்பெற்றவையாகும். எனவே, இயற்கை வழிபாடுகள் குறித்த காட்சிகளே அவற்றில் பெரிதும் அமைந்துள்ளன எனலாம். அதில் முதன்மையாக அமைவது நடுகல் வழிபாடாகும்.

இந்நடுகல் வழிபாடு பண்டைய இனக்குழுச் சமூகத்திலிருந்து தொடங்குவதைக் காணமுடிகிறது. முடியுடை வேந்தர் மூவர் எனும் பேரரசு தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னர் பல்வேறு இனமக்கள் தனித்தனிக் குழுக்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்களுக்கிடையே தோன்றிய பூசல்கள் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, நொச்சி என்னும் பூவின் பெயர்கள் தாங்கி நடைபெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்த மக்களைப் பாதுகாப்பதன் வழிநடத்திச் செல்லும் பொறுப்பு வீரனாக விளங்கிய அக்குழுவின் தலைவனுக்கு இருந்தது. மேலும், அனைத்து அதிகாரங்களையும் பெற்ற தலைவனாகவும் அவன் விளங்கியுள்ளான் என்பதையும் காணமுடிகிறது.

அன்றைய இனக்குழுச் சமூகத்தில் வீரமே ஓர் இனத்தின் தலைவனுக்கு முதன்மையான தகுதியாகக் கருதப்பட்டது. வீரத்தின் அடிப்படையில் அன்றைய இனக்குழுத் தலைவன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளான். போர்ச்சூழல் மற்றும் வயது முதிர்வு உள்ளிட்ட காரணத்தால் குழுவின் தலைவன் இறந்துபட்ட நிலையில் அவனது நினைவாக தூண் எழுப்பப்படுதல் உண்டு. அதில் இறந்த வீரனின் பெயர் மற்றும் அவனது வெற்றிச் சிறப்புகள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். இறந்த வீரனின் நினைவாக எடுக்கப்படும் நினைவுத் தூண் நடுகல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்நடுகல் வழிபாடு குறித்து,

“காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுகல்

சீர்த்தகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்த்தல்”

எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டிக்காட்டுவதைக் காணலாம் (Thamizhannal, 2010). அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றிலும் இத்தகைய நடுகல் வழிபாடு குறித்த செய்தி இடம்பெற்றுள்ளதை,

நல் அமர்க் கடந்த நாண்உடை மறவர் பெயரும் பீடும் எழுதி அதர் தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்” (Jeyapal, 2004)

கட்டுரையின் உள்ளே அடைப்புக்குறிக்குள் மேற்கோள்காட்டும் ஆசிரியர் பெயர் மற்றும்

வருடத்தை குறிப்பிடப்படவேண்டும் எனும் இப்பாடலடிகள் அரண்செய்கின்றன.

இறந்த வீரனைத் தெய்வமாக வணங்கும்முறை வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது என்பதை நடுகல் வழிபாட்டின் மூலம் அறியமுடிகிறது. அவ்வாறு, இறந்த போர் வீரனைத் தெய்வமாக வணங்கும் முறை குறித்து, “அக்கால மக்கள் இறந்துபட்ட வீரரைக் கடவுளாகவே கருதினர். மகாபாரதத்திலும் போரில் மரணம் எய்தும் வீரனுக்குச் சொர்க்கம் உண்டு என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. நம்மிலும் அந்நம்பிக்கை பண்டே இருந்ததால்தான் நாட்டிற்காக மன்னனுக்காக உயிர்விட்ட வெட்சி வீரனைத் தெய்வமாகக் கருதி நடுகல் வழிபாடு நடத்தினர்” (Vani Arovalan, 2009) எனும் இக்கூற்று தெளிவுபடுத்துகிறது. இத்தகைய நடுகல் வழிபாடுகள் பிற்காலத்தில் தோன்றிய கடவுள் வழிபாடுகளுக்கு மூலமாக அமைந்துள்ளன என்பதை, வீரர்களுக்குக் கல்நட்டு வணங்கும் வணக்கமே தமிழ்நாட்டில் பல தெய்வங்கள் நிலைப்பதற்குக் காரணமாகும். நால்வகை நிலத்து தெய்வங்கள் கூட அந்நிலத்து மக்களுக்குத் துணை செய்த வீரர்களின் தலைவர்களாக இருக்கலாம். வீரர் வணக்கத்திலிருந்தே தெய்வ வணக்கம் பிறந்தது என்று சொல்வதற்கு இடம் உண்டு (Chidambaranar, 2012) எனும் இக்கூற்றின் வாயிலாக உய்த்துணரமுடிகிறது.

பழந்தமிழர் வழிபாட்டு மரபில் இயற்கைக் கூறுகள் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. அந்த வகையில் மரத்தைத் தெய்வமாக வணங்கும் போக்கும் வழக்கில் இருந்துள்ளது என்பதை, “நடுகல் வழிபாடு பெற்றிருந்த சிறப்பைச் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகிறது. அதைப் போன்றே மரங்களின் பயன்பாடும் கருதப்பெற வேண்டும். எளிய வாழ்க்கையினர் மரத்துநிழல்களில் கூடி இறைவனை வழிபட்டனர். ஆதிமுறை அதுவேயாம் என்பதற்குச் சான்றாக ஒவ்வொரு தலத்திலும் ஒவ்வொரு மரம் சிறந்ததாகப் பேசப்படுகிறது” (Arivunambi, 1990) இக்கூற்றுத் தெளிவுபடுத்துகிறது. எனவே, பழந்தமிழரின் வழிபாட்டுச் சிந்தனையில் எண்ணற்ற இயற்கைக் கூறுகள் இடம் பெற்றிருந்தாலும் அவற்றுள் நடுகல் வழிபாடு குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப்பெற்றுள்ளது என்பதற்கு மேற்கண்ட விளக்கங்கள் தக்க சான்றுகளாகும்.

வழிபாட்டில் மலர்கள்

மலர்களின் மணம் நிறம் வடிவம் எனும் இப்பண்புகள் புலவர்களின் அழகியல் சார்ந்த வருணனைகளில் உவமை, உருவகம் போன்ற உத்திகளைப் பெற்றுப் பல்வேறு பொருண்மைகளில் வெளிப்படுகின்றன. எனினும் அவற்றின் இயல்பான பண்புகளின் அடிப்படையில் சில குறியீட்டு மொழியினையும் தருகின்றன என்பதற்கு எண்ணற்ற சான்றுகள் உள்ளன. அந்தவகையில் தூய்மை, புனிதம் எனும் நிலையில் வேலன் வெறியாட்டு, கடவுள் உறையும் மலர், கடவுளர்களுக்குச் சூட்டப்படும் மலர், கடவுள் வருணனைகளில் மலர், வழிபாட்டுப் பொருளில் மலர் எனப் பழந்தமிழர்களின் வழிபாட்டுச் சிந்தனையில் மலர்கள் குறித்த செய்திகள் நிறைந்துள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது

வேலன் வெறியாட்டு

களவுகாலத்தில் தலைவன் பிரிவால் தலைவி துயரம் அடைகிறாள். அப்பிரிவுத்துயரால் தலைவியின் உடல் மற்றும் உள்ளத்தில் சில மாற்றங்கள் ஏற்படுகிறது. தலைவியடைந்துள்ள இப்பிரிவு நோய்க்கு வேலனால் தான் காரணம் என்று எண்ணி வேலன் வெறியாட்டு எனும் வழிபாட்டு நிகழ்வு நடைபெறுவதைச் சங்க அகப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பழந்தமிழர் அகவாழ்வில் நடைபெற்ற இவ்வழிபாட்டு நிகழ்வில் மலர்கள் இடம்பெற்றுள்ளதைக் கீழ்க்காணும் உரைகுறிப்பு தெளிவுபடுத்துகிறது. “முருகனை வழிபடுவதற்கு உரித்தாகக் கொள்ளுமிடம் வெறியர்களம் எனப்படும். அம்முற்றம் நறுமணல் பரப்பப்பட்டு நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் அக்களத்தில் ஒருபால் முருகப்பெருமானுக்குரிய கோழிக்கொடி நாட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும். பூவும் மாலையும் அதற்கு அணிவித்து நறுமுகைக் காட்டி, முருகப்பெருமானை எழுந்தருளச் செய்வான்” (Sanmugampillai, 2004) மேலும் மலையில் உறையும் முருகப்பெருமானுக்கு உகந்த மலராக கடம்பு மலர் விளங்குகிறது

என்பதை," மழைக்காலத்தில் புதிய மணமுடைய கடம்பின் பசிய இலைகளுடன் விரவிய மலர்களால் கட்டப்பெற்ற மாலையையுடையவனும் தூரபன்மாவைக் கொன்றவனுமாகிய முருகவேல்" என்னும் உரைக்குறிப்பு அரண்செய்கிறது.

கடவுள் உறையும் மலர்

ஆடவர் மகளிர் இருவரும் மலர்களைச் சூடி மகிழ்ந்துள்ளனர். தலைவன், தலைவிக்குத் தரும் பரிசுப் பொருளாகவும் தலைவியின் ஒப்பனைகளில் ஒன்றாகவும் மலர்கள் திகழ்ந்துள்ளன. எனினும் குறிப்பிட்ட சில மலர்களைக் கடவுள் உறையும் மலர்கள் என்று பறிக்காது விடுத்துள்ளனர் என்பதை,

"கடவுள் கற்கனை அடையிறந் தவிழ்ந்த

பறியாக் குவளை மலர்" (நற்றிணை. 34)

இவ்வடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இப்பாடலடியில் இடம்பெறும் பறியாக் குவளை என்பதற்கு, சிறப்புக் காரணம் உண்டு என்று கோவை இளஞ்சேரன் தரும் கருத்து நோக்கத்தக்கதாகும். அவையே, குமரன் வாழும் குன்றுகளில் உள்ள சுனைகளில் அரியவை அவனுக்கு உரியவை என்பர். அச்சுனை கடவுட்களை எனப்படும். அச்சுனையில் பூக்கும் பூக்களை மாந்தர் சூடுதற்குப் பறிக்காது விடுப்பர். அவை கடவுட்கு உரியவையாக விடப்படும். என்பதாகும் எனவே இயற்கையில் பூத்துக் குலுங்கும் மலர்கள் அப்பகுதியில் வாழும் மக்களின் நம்பிக்கைக்கு ஏற்றவாறு கடவுள் தன்மை பெற்று விளங்குவதை மேற்காணும் குறிப்புகளின் வழி புலனாகிறது.

கடவுள் வருணனைகளில் மலர்

சங்கப் பாடல்களில் கடவுளர்களின் உருவம் மற்றும் நிறங்கள் குறித்த வருணனைகள் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன. இத்தகைய வருணனைகளுக்கு மலர்களின் நிறம் மற்றும் வடிவங்கள் அடிப்படையாகத் திகழ்கிறது எனலாம். அவ்வாறு, திருமாலின் மேனி நிறம் கருநீலம் எனினும் அடியும், கையும், வாயும், கண்ணும் தாமரை மலர் போன்று இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில் காட்சியளிக்கிறது என்பதற்கு,

"அடையிறந்து அவிழ்ந்த வள்ளிதழ்த் தாமரை

அடியும் கையும் கண்ணும் வாயும்" (பரிபாடல் 13. 50-51)

இப்பாடலடிகள் சான்றாகும். தாமரை மலரின் அதன் நிறம், மென்மை, தண்மை எனும் சிறப்பால் திருமாலின் பெயர் தாமரைக்கண்ணன் எனவும் வடமொழியில் பதுமநாபன் என்ற பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

தாமரைமலர் கடவுளர்களின் உருவ வருணனைகளில் முக்கியப் பங்காற்றுவதைப் போன்று கடவுள் பிறப்பிடம் மற்றும் அமரும் ஆசனமாகவும் திகழ்கின்றன எனலாம். அவ்வாறு,

"நளினத்துப் பிறவியை (பரிபாடல் 5-12)

பயந்தோர் என்ப பதுமத்துப் பாயில்" (பரிபாடல் திரட்டு 49.4)

எனும் இப்பாடலடிகள் ஆறுமுகனாகத் தவழ்ந்திருக்கும் முருகப் பெருமானின் பிறப்பிடமாக தாமரைமலர் விளங்குவதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மேலும் நான்முகனின் பிறப்பு குறித்து வரும் பாடல்களிலும் பூவினுட் பிறந்தோன் (பரிபாடல் திரட்டு 8.7) பூவன் (பரிபாடல் திரட்டு 1-49) எனத் தாமரைமலர் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. செந்தாமரையில் வீற்றிருப்பாள் திருமகள் எனக் கடவுள் அமரும் ஆசனமாகவும் விளங்குகிறது என்பதை, தாமரையினாள் (திருக்குறள். 617) என வள்ளுவரும் குறித்துச் செல்வதைக் காணலாம். எனவே, கடவுள் சார்ந்த சிந்தனைகளில் மலர்கள் தனித்துவமாய்த் திகழ்ந்துள்ளன என்பதற்கு மேற்கண்ட குறிப்புகள் தக்க சான்றுகளாகும்.

வழிபாட்டுப் பொருளில் மலர்

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பலவகை சமயங்கள் குறித்தும் அத்தெய்வங்களுக்கு முன்னெடுக்கப்பட்ட விழாக்கள் குறித்தும் அறியமுடிகிறது. அவ்வாறு, கோயில்களில் எடுக்கப்பட்ட அந்தி நேர விழாக்களில் பூசைக்குரிய பொருட்கள் குறித்தும் அவற்றில் மலர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள முக்கியத்துவம் குறித்தும், “வாடாத பூக்களையும் இதழ் குவியாத கண்ணினையும் அவியாகிய உணவினையும் உடைய அச்சம் பொருந்திய மாயோன், முருகன் முதலிய தெய்வங்களுக்கு அந்திக் காலத்து முன்னதாக எடுத்த விழாவில்” இவ்வுரைக்குறிப்பு வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

புத்தர் பெருமானை வழிபடுவதற்குத் தாய் தன் குழந்தையுடன் செல்லும் நிகழ்வைத் தாமரை மலரை அதன் தண்டோடு பிடித்துச் செல்வது போன்று உள்ளது எனக் காட்சிப்படுத்துகிறார் சங்கப்புவலர். அத்தகைய பௌத்த வழிபாட்டில் பூக்களும் வாசனைப் பொருட்களும் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதற்கு,

“தாதணி தாமரைப் பாது பிடித்தாங்குத்

தாமும் அவரும் ஓரங்க விளங்க

புவினர் புகையினர் தொழுவனர் பழிச்சி” (மதுரைக்காஞ்சி 462-463)

இப்பாடல்கள் சான்றாகும். மேலும், சமணப் பள்ளிகளில் அருகதேவனுக்கு நடைபெற்ற வழிபாடுகள் குறித்த செய்திகளையும் காணமுடிகிறது. அவ்வழிபாடுகளில் பருவம் முதிர்ந்த தேன்கவை நிறைந்த பூக்களும் இன்னபிற வாசனைப் பொருட்களும் இடம்பெற்றுள்ளதை,

“வண்டுபடப் பழவிய தேன்ஆர் தோற்றத்தில்

புவும் புகையும் சாவகர் பழிச்ச” (மதுரைக்காஞ்சி 475-476)

எனும் பாடல்கள் அரண்செய்கின்றன. எனவே சங்க காலத்தில் சமய பேதமின்றி நடைபெற்ற வழிபாடுகளும் அதில் மலர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள முக்கியத்துவம் குறித்தும் மேற்கண்ட சான்றுகளின் வழி உய்த்துணரமுடிகிறது.

முடிவுரை

பழந்தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறை இயற்கையை மையமாகக் கொண்டு அமையப்பெற்றதாகும். அந்த வகையில் அவர்களின் வழிபாட்டுச் சிந்தனையும் இயற்கையை அடியொற்றி அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். குறிப்பாக ஐம்பூதங்களின் வழிபாடு தொடங்கி அவனது வாழிடச் சூழலுக்கு அருகாமையில் இருந்த மரம், கல், மலை எனப் பலநிலைகளில் விரவி இருப்பதை அறியமுடிகிறது. தமிழரின் தொன்மையான வழிபாடுகளில் ஒன்று நடுகல் வழிபாடாகும். இந்நடுகல் வழிபாடு பிற்கால உருவ வழிபாட்டிற்கு அடிப்படையாகும். இத்தகைய தொன்மையான வழிபாட்டுச் சிந்தனையில் மலர்களுக்கென்று ஒரு தனித்த இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதை இக்கட்டுரையில் பலவாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறு, மலர்கள் மாந்தர்கள் சூடும் ஒப்பனைகளில் ஒன்றாகவும் புலவர்களின் கற்பனைக்கு வளம் சேர்ப்பவையாகவும் திகழ்கின்றன. அவற்றுள் குறிப்பிட்ட சில மலர்கள் குறியீட்டுத் தன்மையினைப் பெற்று தமிழர் வழிபாட்டுச் சிந்தனையில் முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளன என்பதை முடிவாகக் கூறி இக்கட்டுரை நிறைவு பெறுகிறது.

References

- Arivunambi, A. (1990) *Tamilar Valipattu Sinthanaikal*, Amuthan Noolagam, Karaikudi, India
- Chidambaranar, S. (2012) *Palanthamilar Valvum Valarchiyum*, Nam Thamilar Pathippagam, Chennai, India
- Jeyapal, R. (2004) *Agananuru Moolamum Uraiyum*, New Century Book House, Chennai, India
- Sanmugampillai, M. (2004) *Sangath Tamilar Valviyal*, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India

Thamizhannal, (2010) Tholkappiyam Porulathikaram, Meenakchi Puthaga Nilaya, Madurai, India

Vani Aroalan, (2009) Sanga Ilakkiya Thedal, Tamil Kottam, Chennai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License